

ЗОРЯ ГАЛИЦЬКА.

ЛЬВОВЪ.

Середа дна

Ч.

24 12 Січня 1849.

Виходить два рази на тиждень въ Середу и въ Свкотъ. Цѣна чверть рутина для однорядціхъ въ Редакції 1 рена. 15. кр. срб; для отримлюючихъ черезъ почты 1 рена. 35 кр. срб; цѣна по врочина для однорядціхъ въ Редакції 2 рена. 30. кр. срб; для отримлюючихъ черезъ почты 3 ри. 10. кр. ср. Імперат., або донесенья приватніи сущності са по цѣнѣ за кождъ строчкѣ въ передѣлцѣ по 3 кр. срб,

ДЕПУТАЦІЯ РУСКА.

Рок 1849 дна 20 Січня, вуправникъ народъ Галицько-Львівський до Єго Величества Цісаря и Царя ского Францішка Іосифа I. заступниківъ скончъ, аби ємъ жичити зъ цирого серця щасливо царствовати; Цісарю же и Царю Фердинанду I. Благомъ, аби подаючиши за Єго благодієнія, ткъ для всіхъ народівъ австрійськихъ, ткъ для нашого галицько-львівського.

Тзю оурочистості обходить нашъ народъ по першій фазѣ по многихъ лѣтахъ и вѣкахъ, же стає ткъ народъ галицько-львівський лицемъ ко ліцу передъ Цісаремъ и Царемъ ского. Запевне таа оурочистості напокнає великою радостю серца росин по всій Галичинѣ рускій.

Заступники тїи народа галицько-львівського суть и дѣдовни и мірски, обучени, сурядники и оби-вателікъ містъ и селъ.

Ниена іхъ наступлють:

- 1) Михаилъ Кузьмікій. Крилошанъ-Схоліаръ.
- 2) Іоанъ Лотоцкій. Крилошанъ. Оба именемъ крилота гр. кат. митрополитального

антикоза кітобро джинін, новогодній ніжності. Академія вода Г. атьфію (81) лотоцькій Г. кітобро джинін, пильнівськимъ и галицькимъ Г. кітобро джинін, або (81) 10. ніжності. Академія вода Г. атьфію (81)

галицько-львівського.

3) Йоанъ Поланкікій. Крилошанъ именемъ крилота гр. кат. перемишльского.

4) Єміліанъ Косакъ. Нагодатель чина Св. Василія В. въ Галицій именемъ его.

5) Стефанъ Керичинкій. Львівський магістратальний Собѣтникъ.

6) Іоанъ Токарницкій. Посбдатель дѣбръ и домъ во Львовѣ.

7) Іоахімъ Хоминський. Губерніальний секретаръ; всѣ труи члены Ставрополії львівської именемъ ен.

8) Іоанъ Заржицкій. Львівський магістратальний Собѣтникъ.

9) Юрій Балакъ. Ц. к. сурядникъ.

10) Миколай Юристовскій. Директоръ Ц. к. печатни; тїи именемъ Головної Ради и окрвга львівського.

11) Сільвестръ Држимилікъ. Пред-сбдатель магістрату коломийського, именемъ окрвга коломийського.

12) Петро Головацкій. Сотрудникъ въ Редакції „Зоря Галицька“, именемъ чортківського окрвга.

13) Михаилъ Бартошкічъ. Докто-

рантъ медицины, именемъ окрѣга Тарнopolъ-
ского.

14) Андрей Шашекичъ. Надкомисарь
стражи финансовой, именемъ окрѣга Бережанъ-
ского.

15) Грифатъ Садовскій. Советникъ
крайнальный, именемъ окрѣга Станиславскаго.

16) Яковъ Шедѣцкій. Скащенникъ и
деканъ, именемъ окрѣга стрыжскаго.

17) Василий Антонъ Чачковскій. Оу-
радникъ въ камеральныхъ добрахъ, именемъ
окрѣга Самборскаго.

18) Федоръ Рожеевскій. Львовскій
магистратъальный оурадникъ, именемъ окрѣга
Золочевскаго.

19) Левъ Крѣшинскій. Правникъ, и-
менемъ окрѣга Жолкевскаго.

20) Амброзъ Иновскій. Докторъ любо-
мѣдіа, учитель гимназіальныи, именемъ окрѣ-
га Перемышльскаго.

Окрѣги Саноцкій, Ізельскій и Сандецкій по-
ихъ порученію заставляли, которыми зъ тыхъ
погланниковъ. Такжѣ прилагали до тыхъ вы-
сланниковъ до шести депѣтованыхъ нашихъ
рѣкъ симовыхъ. На чель ихъ ставятъ Прес-
освѧщенни Епископъ нашъ рѣкій Перемышльскій и
симвовыи депѣтованый, Григорій Махомо-
вічъ.

Шо они бѣдѣть Цѣсарю и Царю одномѹ и
арѣгомѹ говорити, и шо имъ бѣде сказано,
тое вами люди добри донесено.

Призволеніе окружныхъ (циркулярныхъ)
рускихъ Радъ.

На поданье Головной Рѣкои Рады выпало че-
резъ войсковѣ мѣкѣ комендатъ подъ 23. Стычна
сего рокѣ числа. 709. призволеніе Генерала Ком-
мандерюющаго зо взглаждѣ на вѣрный споѣвъ
мыслена рѣкого народа, абы онъ не страдавъ
ѣконо съ ворожбенниками права згромаджованы
са: Шо са можѣть поменіши окрѣж-

ній (циркулярній) Рады руски мимо
станѣ облаженъ воеиного галицїи
надаль одѣживати; однако же засѣданіе
має зверхности войскової або цивілной запо-
вѣти, абы бѣде притомныи Оффіцеръ або ч.
к. Оурадникъ.

Шо са тычитъ Радъ деканальныхъ и сель-
скихъ, тѣи не суть призволеній, ко на ныхъ
вѣспиненіи особы оурадовѣ не такъ легко бѣж-
ати можѣть; томъ вѣѣ Рады деканальныи и сель-
скій одного циркула въ Радѣ Окрѣжнѣ злочитнія
повинны.

Въ скѣтокъ разпоряджена міністэрѣальнаго
зъ дна 13. с. и. до Ч. 672. має са теперѣй-
шній міністэръ П. Стадоиъ, вѣлый нашъ Гѣ-
бернаторъ, ще разъ вѣборови въ Равекомъ окрѣзѣ
поддати, понеже на Сеймѣ стала оухвала, абы
каждый депѣтованый, котрый зостане на міні-
стера поклыканый, або новыи оурадъ отримае,
щѣ разъ поддакъ са вѣборови въ томъ окрѣзѣ, де
перше бѣдѣ вѣбранный.

Маємъ всю надю, що окрѣгъ Равекій
покторе вѣбере П. Стадоиа, котрый
амъ Рѣчинѣвъ такъ вогато доброго обучинѣи
и тако міністэръ ще чинити бѣде. И и тото так-
же на той окрѣгъ має на взглаждѣ, же то емо-
честъ приноситъ, що его депѣтованый естъ
міністромъ. Не оденъ окрѣгъ такон чисти
хотѣвки доступити.

СПРАВЫ КРАСВИ.

Лѣкѣ 12. Сѣчна. Въ слѣдѣство разпоря-
женія виокого міністэрства справъ виѣтурен-
ныхъ зъ дна 23. Листопадна 1848 Ч. 3. окрѣ-
ги галицкіи: Вадовицкій, Сандецкій, Божен-
скій, Ізельскій, Тарновскій и Раѣшовскій пры-
дѣлені зостали до ч. к. комісіи Гѣбернѣальн-
ной въ Краковѣ въ той споѣвѣ, що таа комісія
области керовати бѣде зъ вѣкальченемъ
денекоторыхъ томъ Радови затриманыхъ перед-

метоѣъ, и то подъ надзоромъ Галицкого губернатора краевого. — Шо сѧ до вѣдомости подаетъ тымъ додаткомъ, що розширеня чеѳрзъ тое дѣлательностъ ц. к. губерніальной комісіи Краковсконъ зъ днемъ 1. Лютого сѧ зачинає.

(Газе, Львовъ.)

Мы въ тѣмъ розпорядженю міністриальномъ веступъ до подѣлъ Галичинны на рѣкѣ и польскѣ частъ видимо и ширѣ болю теперешнаго міністриства въ выполнанію рѣкоправности всѣхъ народностей вдауне оузнаемо; додати однаково мисимо, що дѣже вѣ на серце болѣло, єсли бы части рѣки Нисельскаго, Сандецкаго и Решобскаго окрѣга не вѣли одѣленіи и до насъ прилучени; на томъесть вѣсъ то же хотѣли, абы частъ Мазоврика окрѣга Саноцкаго вѣла придѣлена до Кракова — вѣлосы то и тымъ Мазовриамъ и намъ свободнѣйше.

Съ причины, що крѣгы зачали ити на Альянсу, взнесла сѧ вода въ томже вижѣ користи и залала низко лежащїй передмѣстя Вѣдна.

Міністеръ справедливості выдає подъ днемъ 8. Свѣчна с. р. письмо до Президіумъ, къ котрому перекедене книгу правныхъ на рѣкѣ азыкъ наказаве и комісію оустановлає, абы сѧ тымъ перекодомъ займила. Предсѣдателемъ реченої комісіи єсть сокѣтникъ Яппелаций П. Іосифъ Можнацкій; Членами суть П. П. Лакровскій и Константиновицъ; оурядники. Предсѣдателъ має право и иныхъ ученыхъ Рѣсиподѣлъ до тони комісіи прибирати. Перше поставленіе той комісіи одѣбде сѧ въ Четверть Ана 20 с. м. — Такожъ міністерѣвмъ означає, що ѿ всѣхъ оурядники при сдахъ по рѣки добре сѧ надчили, понеже на супротивъ при реоргнізаціи сдѣлъ оурядъ не устремлюють. Тоє не однотъ, не сумѣюють по рѣки, пойшло въ негаикъ; але щожъ ровнити, колы рѣв-

нopravnoстъ народностей выручена, и разомъ и таї загада — що народъ не для оурядниковъ, але противъ оурядники для народа.

Въ часописѣ „Австрійскій Корреспондентъ“ зъ дна 15 Студня читаємъ слѣдующѣ статъ:

„Львовъ дна 10 Студня. Ико новый доказъ, що теперешне міністриство въ самимъ дѣлѣ до справдженъя рѣкоправности всѣхъ народовъ ревно замѣтрає и що совершение доконаніе оногъ въ скорѣ настѣпнѣ, почитає тѣть розг҃анъ и вѣсть о назначенью Депутованого священника рѣкого Шашкевича, сокѣтникомъ міністриальнимъ просвѣщенъя, а рѣкого Надітоатела народныхъ обучницъ Квѣземскаго, сокѣтникомъ губерніальнимъ для доляжитостей священническихъ обр. гр. ка. котори досы спольно зъ латинскими чеѳрзъ крилошана заѣшнаго латинскаго Консигтора зараджани вѣвали. Е то вже дѣло незвичайного отиличъ рѣкого кляера въ Галичинѣ, одѣль конгитиція надана. Перкое дѣло вѣло назначенье рѣкого Метрополѣты Львовскаго Перкогретольничьи крію, котре отиличье впередъ но лат. Архіепископамъ приступне вѣло.

„Іакъ мало ще давнѣніе выданы розпорядженя австрійскаго правительства о зреѣнанію лат. и рѣк. священничества въ Галичинѣ, а именно оукхала канцеляріи надворной зъ 6. Вересня 1774, покелѣнє до оурядовъ окрѣжныхъ зъ 1782 г., потомъ грамота зъ 1790 г. Цѣтаря Іосифа въ 1808 г. обновлена, въ тѣмъ краю поважаны и выполнаны вѣвали, докодить не но ко всѣмъ бѣршайшій матеріальній бытъ рѣкого священничества въ примѣрѣ зъ лат., але и самимъ правительствомъ означена мѣра оупогаженка зъ фундышѣ релігійного.

„Колы конгрва дат. парохівъ на 400 З. Р. визначена: виноситъ она по рѣкіхъ парохівъ лише на 300 З. Р., по капеланію и кооператорѣ на 150 З. Р. по адміністраторѣ на парохіяхъ 120 З. Р. а по капеланіяхъ на 100 З. Р. ба и тоє допѣро бѣль 817 р., ю поште лікъ на-

мѣнѣстрагоръ на парохіи 100 З. Р., а на капелланіи лише 60 З. Р. рѣчнаго дохода; по принадѣлѣ таке оутриманье далобъ сѧ лише зо сколько за платою найпослѣднѣишихъ слугъ зробнати. И зъ такои то заплаты мавъ рѣскіи священникъ, часто многочисленною родиню обремененный жити, скюю родину зо скончъ становъ згодно вѣтровати, а кромъ того ще ѿсъ приданти, яко для скончъ по болѣшой часты за вѣдніихъ кандидатокъ дѣлжнаго чину дѣлакнешиль доњокъ посагъ призбирати, которыйи нѣхъ на початкѣ газдокинка хотанъ бѣзъ голодѣ хронити, ако къ нещаини слѹчаю передвческой смерти можа для вдовы за однє покормленье сложити бѣзъ роденъ, ко о пинїи для вдовъ и сиротъ по рѣскіи священникахъ впередъ нѣхто не гидает, и дѣлѣро въ ноктишихъ часахъ оутрежднаніи они самы зъ скончъ дѣлакніихъ складокъ фундышъ, которыйи позоггалии причастникобъ малъ по дпорѣ не лѣпши старцікого хлѣба обѣщати може.

„Въ Бѣлокинѣ, де священничество католическое кже къ тѣмъ наимѣреню лѣпши оупогакене вѣло, ткъ въ другихъ скрбахъ Галичини, проекъ тымъ знаходащія благочестіе до буніи привѣрати, оказвѣся того кабючія примѣръ межи лат. и рѣск. обрадкомъ оговливе для тогого противній, що таикъ доходы священниковъ по болѣшой часты въ рѣтокахъ грошахъ задержаютса. Такъ почирие деканъ лат. къ Чернобиць що рѣкъ 1200 З. Р. За спракованье ображдѣвъ церковныхъ при таиншніи криминалѣ назначено лат. деканови надгорѣ 100 З. Р., а рѣск. лише 40 З. Р. — и то за одинаки оуглавы. Рѣчна пинїа лат. Превеща къ Бѣлокинѣ виносить вісоды 400 З. Р. а рѣск. 30 З. Р.

„Не нѣжне тѣю рѣкъ даліше розбирати, ткъ рѣкого рѣск. священники на сѧ жити мѣсать а тое тымъ меньше задивлати поинно, скоро помѣркемъ, що звичайно скон дѣты до Иконо-ка, ако хотан до наїванішого лѣтата окрѣжнаго на выхованье поинати, и себѣ самимъ

чайго тымъ спогобомъ найпотрѣбнѣши рѣчи бѣдимати имѣатъ. Въ правдѣ народъ въ окнѣ охотно зъ слѹчами скончъ церквей и аишніми грошемъ дѣлантса; але коли самъ въ ванигівѣшой нѣждѣ жіе, а оговливо по небрежнѹ чисти голодни лѣта зноситъ; то вѣкнє часто, що вѣдній священникъ зъ сколько дохода скон ще вѣднѣніи овѣчки таожъ и тѣлесно гадвати можить.

„Тое коротке описание образа, котрый соло-
кершенно выконченій цѣли книги занавеси, не
хай лише до того пояслитъ, щоби таєперѣ
ши привітство, о котрого правногодью тау-
кѣрній егжо, на тое соотвітанье оуважне зре-
бити; а надїмка зъ оупованьемъ, що онो
небаримо поднѣшише, ткъ въ тимъ короткимъ
писмѣ вѣло возможно, понато и датки ща-
глико убеднено зогтане.“

Редакції надїсано саѣдюще писмо съ желаніемъ, ико го къ „Зорѣ“ для общеніи вѣдомо-
сти подати; мы го сумѣщаемо съ радостю,
бо тѣшимѹ, що симо озвѣскили назадъ брат-
та, котрый черезъ вѣзники своего вѣда передъ
скѣтомъ скве лѣпше переконанье и величъ силы
авши объявляє, маючи надїю, що за его при-
кладомъ и други, котрой ще не побернодли, нат-
значъ повернутъ. Онови того писміа така:

— При появленію са складнѣйшого житѧ че-
резъ приречнѣ наимъ Его Величествомъ Цѣсаремъ
Франціандомъ конституцію, оутверній на земли
Галицкій бѣзъ Полаковъ „Рады Народоки“ вѣ-
личалика изрѣченемъ: Свобода, рѣбнійтъ!
Били то крепі слова и здавал
и са много добра для наць опіщеныхъ Рѣн-
новъ запокѣдати. Тими крінкими словами да-
вали са и а ико чоловѣкъ молодкій, не маючи
зъ початкѣ поїздки иль не докѣрзати и не
прочувавши бутаеныхъ властивихъ замѣрѣвъ —
оукегти; томъ притѣпнѣемъ бѣзъ до тонъ полъ-
ской „Рады Народоки“ однакожъ твно передѣ

Чѣмъ сѣткомъ сказали мои, что завѣши
тамъ вороницемъ по моимъ спрѣкѣ моего
народа и что же мыны выстѣпимъ тѣко Рѣ-
гіи. Но колы ближше по тѣмъ переконавѣсѣ
са, что тѣмъ пойтики Ради о що се єшо-
то, тѣко о правдивѣй гираздъ нашего народа
ходило, коли перенѣднѣвѣсѣ, что лише Рѣ-
гіи Рады правдивѣй дорогѣ до благеня наѣкоже
шого блага народного обрали и не постѣплють,
прочитавши на конецъ надпись въ „Зорѣ“ буи-
щений: „Рѣгіи, познай сеѧ, къде зѣ
тебѣ!“ и сукѣркши, что рѣкій народа смиѣ
о скойхъ влагихъ смиихъ до тогъ блага дой-
ти може: споетерѣгемъ, что черезъ пристѣпленіе
до „Рады Полакови“ нерозважный крокъ оучини-
вѣ и что таа слокода, рѣбность и братер-
ствко на прѣг҃їахъ слокахъ тѣлко состоить,
сердце же иль, хотѧчи всегда видѣ нами стир-
шовати, даико бѣ того, бы намъ царю
спрѣали.

Для того вырѣкающиа звакѣ съ полакими
партиями, молю Всѧ Чистіи Брати! булерно:
Пріятѣкъ миако Брати, ки ющо-
го сѧ затои мой бѣль!

Пріятѣкъ бо миѣ ейтъ тѣко родимомъ Рѣ-
гіи съ Рѣнами такъ въ царѣ, тѣко и
ѣ нециѣлью перебвати и чи то въ нѣждѣ, чи
къ гираздѣ дѣлти съ Вами добю, всегда сѧ
именемъ Рѣгіи хвалити и по смиѣ моей съ
иными добремислачими Рѣнами добро на-
родное по всѧ дни жита моего помнити.

Раковецъ въ день С. Валентина 1849.

Софронъ Вѣтвѣцкій

Парохъ Раковца и Семеновки.

Якъ шептеръ споишь справа наша
галицкоруска:

По бомбарданю мѣста Лакова, черезъ бѣр-
иавѣ чистѣ Полаковѣ спрѣдженомъ, бѣр-
иаванѣй Полаки, икы тѣю прокинѣ скойхъ рол-
дымївѣ тѣко загиандити, супложили тѣт-

ка именемъ Полаковъ Галицкыхъ подъ днемъ
9. Студна 1813. Адресъ (письмо) до Его Вели-
чества Цѣсара и Цара Францѣшка Іосифа
І., съ которымъ, ибы го предложити, также
выправили до Големца дептацию. Сочините-
иѣ того Адресъ вѣзвали всѣхъ жителѣвъ Гали-
ціи безъ рожницѣ реїтїи и обрадѣ церковнаго,
иако сѧ на тобиѣ адресъ подпигивали, додаюти
однакожъ, ибы каждый подпигивущий сѧ дополн-
живъ, до такого биѣ обрадѣ церковнаго наяв-
житъ. Тиѣ, котрѣ сѧ находитроти подобной до-
бре розумѣютъ, тѣрдили и не перистаютъ твер-
дити, же той додатокъ на тое вѣкъ буиненей, икы
Цѣсарскіи нѣкыто добити, що каждый, ни
тобиѣ Адресъ подпигивущий, чи то обра лат.
чи греч. ейтъ Полаковъ, и що прѣтѣ жителѣ
Галичини, ни тобиѣ Адресъ не подпигавши, ни
хотай сѣть обрадѣ церковнаго, также сѣть
нѣкыть иными, тѣко тилько Полаками. Тѣр-
тие тѣко Адресъ вѣзвали также всѣхъ, ибы
подпиги до тога Адресъ додаткого по селахъ
збирати и на рѣки Вапіріана Подлевскаго и Ме-
литова Пиенчиковскаго (обоихъ Полаковъ), че-
резъ неогладностѣ рѣкого нирода на дептова-
ніяхъ обраныхъ, до Кромерика надилати.

Въ тобиѣ Адресѣ какдѣтъ Полаки, что поопѣ-
шаютъ Его Величествѣ Цѣсарю и Циру при Его
вѣтѣпленію на престолъ наїциарши свои желанія
вынбрать, что порѣшаютъ Его охоронѣ и вдох-
новенію вимогущаго Бога, и що они заразомъ
складаютъ новомъ скемѣ Монарїѣ принадлежа-
щѣ сѧ. Емѣ чистѣ и вѣроѣсть. (Данъ Господь!
ибы тѣо правда вѣла.) икоти зоръ тиїи зоръ
Тои выризъ такихъ циарихъ желаній Пола-
ковъ для наїмнѣйшаго Монархи дѣже на сѧ Рѣ-
гіиѣ тѣшитъ.

Въ тобиѣ Адресѣ стоятъ, что такъ вынбрал-
ютъ жителѣ Царства Галицкаго. Нѣ! Полаки
сѣть жителами въ Пилицѣ обокъ Рѣнѣвѣ въ
заходной части, и дею же Рѣнами въ вѣход-
ной части. Полаки писали и выправили за сѧ
дептацию, але также мы Рѣнны пишемъ и вы-

привлекаемъ депутацію за себѣ съ нашими желаниями. *)

Полаки въ сконицѣ Адриєвѣ поручаютъ себѣ „бѣгіемъ жычливої“ Цѣсаря и Цара и пролѣтѣ, абы стосовне до обѣщанья Цѣсарскаго зъ дна 9. Студня 1848. правомъ оумоцованы оджили иль народноть. Тоѣ прощеніе есть справедливе; але розмѣръ о тилько, о килько бы при народности польской, нашей рѣской народности не стала съ крыса, понеже Цѣсарь и Царк поманѣтымъ сконицѣ обѣщаніемъ всѣмъ народностямъ австрійской Монархїи рѣкнѣ права забезпечас; что также теперѣшнѣ Міністры сконицѣ испокѣданіемъ, икъ хочутъ си поетѣпти, вырекли; надъ чимъ теперѣ сеймъ ображдѣ, и чогоса народъ галицко-рѣской домагавъ, домагас и доти домагати вѣде, ажъ также его права народніи сѧ признани и въ житѣ виродженіи вѣдуть.

Але Полаки въ сконицѣ Адриєвѣ кажутъ, что очѣкуютъ одѣ Найаснѣшаго Монархї: „абы „народноть галицка не вѣла подѣлена и абы „въ цѣломъ краю нашомъ но одна, (розмѣръ: польска,) народноть оузнана вѣла и право мала,“ котора икѣи тѣ одна есть одѣбчна. И ажъ тоѣ предложивши, говорать Полаки о единоти сконицѣ цѣсарскими домомъ, все по скомъ, хоть теперѣ смиреннѣши икъ давно 18. марта и 6. Цѣфти 1848., колы грозили проланіемъ крови! Оже тоѣ Полаки хочутъ того, абы наша галицкорѣска земля за землю польскѣ и абы мы Рѣины за Полаковъ буходили; але понеже тоѣ икѣоли не вѣдало, набѣгъ за панована польскаго, хоть Рѣиновъ присѣдовало и тоѣ вѣти не може, тоѣ властиво Полакамъ иде о тоѣ, абы они надъ нами Рѣинами вѣрхъ мали; но же тоѣ вагнїгра икно выпокѣсти, же они выпишиваютъ подпісъ съ выраженіемъ обрадокъ цѣсаринскаго, цы нашего греческого

венѣскаго, то икъ ходитъ о тоѣ, абы такъ скрѣти, что тѣ въ Галициї не суть два народы, польскій и рѣскій, але но два обрадки въ одномъ, икѣбыто польскомъ народѣ, и же тамъ тѣ въ Галициї же Рѣинами и Полаками заходаща сверечка о права народни не має корѣна въ различной народности, але только есть религийна, обрадковка; и въ томъ дѣлѣ говорише вже Полакъ депутованный сеймовий Краинскій на загѣданью сѣймъ, абы министерство такимъ икѣбыто спорамъ обрадковымъ, религийнымъ, а не народнымъ тѣ въ Галициї же нами Рѣинами и Полаками запобѣгало; то есть: абы Полакамъ надъ нами Рѣинами вѣрхъ дало.

(Продолженіе настѣпить.)

Абы мати образъ передъ очима о станѣ рѣчей въ Гемоградѣ, подаemosъ слѣдующе. Обѣщаніе подполковника Оурбана:

„Въ моимъ состоянію не маю и права обѣщанья выдавать, але познаю должностъ менѣ подадженными цѣсарскими конскими войнѣ до машной, сужасномъ панованю корохобныхъ Мадаровъ, грабленью и розбойовы конецъ положити. — Въ моимъ оитетнѣи походѣ выперли Хоробрїи цѣс. войны въ 14.000 и 16 пушокъ зъ собою провиджшаго непрѣателя зъ его крѣпкого становища подъ Десъ жѣто; трѣлии начальники Катона и Телески Шандоръ подѣкали зъ сконицѣ наложницами, забравши корохобнѣ ордѣ зъ собою, а лишивши недѣгыдъ; мы икъ по братерски плекали; они беззечни. Але лютый, корогъ означивъ свою путь розбояномъ и огнемъ: отъ леды що 52 обѣщенныхъ Волоховъ казавемъ зъ шибницъ поздонмати и поховати. Мавъ и полное право Десъ, де встекли женщины скрѣтобѣйтвительно на мон воини стрѣали, въ пепель обернѣти; но и пощадивъ жѣто одѣ жженъ и грабѣжи. — Про тоѣ обѣщаша теперѣ при моей тѣрди непоколикимъ коли и при хоробрости моихъ менѣ подадженыхъ воиновъ слѣдующе:

*) Таа депутація наши вже побѣхла зѣ Львова на дню 8/20 Сѣчня с. р.; зобачь виже.

1.) Кажда влада, писарь, съдья, прилежащий громады, скоро мене о сокиранью або зближанью са матежной орды не оукѣдомитъ, або и вороговы положе, вѣде розѣтрѣленый.

2.) Кажде място або село, черезъ котре землии войсками перейдѣ, має выставити бѣль, або чорножоктѣ хоругвѣ; обывателѣ маютъ са признati до спраакы цѣсаря, поддати са правѣ военному и вѣтнамъ коммандерующаго Енерала пана Пѣхнера.

3.) Обывателѣ каждого мястца маютъ зложити орджъя и всѣ военни загобы и бладаѣтъ ихъ цѣсарскому войску. — Хто томѣ са противитъ, збронни загобы замокитъ, вѣде розѣтрѣленый; домы замешкани, слы въ нынѣ збровѣ и загобы военни знаидѣтъ са, вѣдѣтъ граблени, одтакъ розвалени.

4.) Илько силъ людкихъ и доброн воли менѣ стане, зарѣчаю за житѣ и мнѣнїе оговы; але и огѣдучаю, що за каждого Рымна, который одѣ теперъ за свою вѣрѣ къ цѣсаревы покѣшніи або казненіи вѣде, акохъ Мадарѣкъ выѣѣти вѣде.

Васъ Рымны сильно упоминаю, жадного пѣнната нѣ скорбити, нѣ смертвити, мон выданни листи охоронни покажати, заграбленыи и подѣленыи маестокъ панокъ немедленно oddати, одѣ дальшого грабленїа вѣтримати са, лѣсовъ паныкихъ не тыкати; во обще кожде наслїє подѣ каюю смерты занехати. — Илько Вамъ Рымны, що цѣсарка спраака, коѣн вѣрнн зосталисѧте, витажитъ; матежники сѣть по вѣлишой части розинпини, многи лжан, многи змѣнники поддали са на паскѣ. Прякителкыи порадокъ мѣситъ повернити; намъ конечно есть взамине завѣренье, бо намъ належитъ по братерски зъ собою жити. Повторое Васъ Рымны, Мадары, Нѣмѣц и пр. упоминаю до чести, безпеченкства оговы и маестокъ и охороны для незбронныхъ черезъ пѣтѣ владострастнѣ лютѣ сторонѣ со-

блзиненыхъ; але и смерть матежникамъ, змѣнникамъ надѣ цѣсарскою пандющою родинною и надѣ конституціиною державою."

Клаѣзенѣбрѣ въ начиатѣ Стѣдна 1848.

Оурбанъ, Подполковникъ.

Каждыи народѣ вѣдѹщої соединеної державы ракской ридѣ бы оглашать на пропорѣ державномъ скон цвѣты народни; того ради кноситъ „Вѣстникъ Вѣденскій“, щобъ въ цвѣтѣ на пропорѣ ракскїй принати вѣли, въ тѣмъ порядкѣ: чорный, золотожоктѣй (ѣскій,) чирконыи, вѣлии, берегомъ; зъ горы зеленыи, сподомъ синіи (ѣскій;) и такъ доказѣе, що кождомъ народовы вѣде догоуджено.

Маршалокъ Радецкій має жадати побољшенка скон армїи; про тое маютъ ще шестиги ваталіоны вѣти закедени. Побољшенкѣ армїи тѣда зимирае, щобъ корохобиѣ въ лержаѣкѣ папы рымскаго и въ Сардинїи тамѣ положити и папискому и послѣдному оуглокю вагы надати. Выборъ Бонапартога Президентомъ республики французской а вимѣна Енерала Бюро място Енерала (Удѣно) на начальника армїи алпейской заславгвѣ на огобливѣ оугагвѣ.

Въ Миланѣ готовило са передъ склагами закдеренкѣ; але кѣгти о побѣдѣ войскъ ракскихъ въ Мадаринѣ сумирила и найзагорѣльшихъ крикновкѣ. Такій самій адѣлъ заѣвали тѣи вѣсти на прокѣнци.

Письма зъ Бононїи доносятъ, що Папа має зъ Гаеты до Читакеккїи покеривти. Вѣде таинъ зоставати подѣ охороню англійско-французкимъ фльоты, и видаетъ одтамъ обвѣщенкѣ нового министерства. Міністерство корохобиѣ зложило ское орудованкѣ.

Маршалокъ Радецкій має, щы має дознати имѧ прилагательне воеводы Кйттоца.

Всадчина.

Болеславъ Кривоусиішъ подъ Галичемъ въ
лѣто 1139. (черезъ небоцника
Меркиана Шашкевича.) *)

Не згасните міни зори, за гдодки наїдкою
Не кѣй вѣтре въ низъ Днѣстри! ножію на
Не темнѣйте краини зори икою амональкою
Днѣсъ Галиче чисты твои! — атнона
Гей хто Рѣснъ подлѣтай те
Секолами на врага;
Жвако бъ танецъ, загівканте,
Пѣсни веселѣ Гѣра — га!
Пѣсни веселѣ Гѣра — га!

Покари — са обликъ тѣмнѣтый,
Ще годинкѣ, ще постой; Тобѣ пройде розпокѣти
Славный Рѣсній зъ лаждомъ бой. Одѣтъ
Одѣ Бекида ажъ до мора
Пѣсни веселы загблы,
Отъ Запида ажъ до Зора.
Чѣти голосъ: Гѣра — га!
Чѣти голосъ: Гѣра — га!

По край Днѣстри, край бистрого
Іїнныій соколь тамъ же;

*) Поеzia таа сочинена ще рокѣ 1854; є то оденъ зъ доказокъ, чо поединчи Рѣснини, кже тогды о вѣздѣженю дѣла народно-рѣсніого мыслити зачали — и що не мали гадки зроети са въ одно тѣло съ Полаками, ткъ того проагнотъ ренегаты рѣснини Подобнныи доказомъ суть также: *Zustande der Russinen in Galizien, ein Wort zur Zeit*, писани черезъ „Гаврила Рѣсніна“ ще въ рокѣ 1846, на розвитиннѣ колиць столичного мѣста Галича.

Ірополка Кеєвскаго
Скоропадиши конь неге. —

Гей хто Рѣснъ за ратище,
Въ крѣпки рѣки мечъ итній;
Шпарка струка наї засвише:
Гордый Лаше, день не твой!
Гордый Лаше, день не твой!

Не одень ты городъ красный
Июткимъ мечемъ разметавъ,
Рѣки не одень нещадный
По родинѣ заломавъ.

Нынѣ щезла пѣта слава,
Скверный розбракъ вѣнциъ,
Сорокъ осьма крабава співака, **)
Гидкій дала ти конецъ,
Гидкій дала ти конецъ. —

Бачъ, Болеславъ гордовитый
Поклономъ низенькимъ павъ;
Крагъ, напастникъ самовитый
На чужинѣ кони вѣтѣкавъ. —

Радость, радость Галичаны!
Не загоитиѣ больше брагъ;
Греми Днѣстри, шуми Саже!
Не прискаче ковкомъ Лахъ!
Не прискаче ковкомъ Лахъ!

*) Болеславъ Кривоустій король Полскій
коюбавъ въ 48 потичкахъ; въ остатной по-
раженъ одѣ рѣсніого кназа Ірополка подъ Галичемъ, зъ побоища заледве житиѣ зъ союз-
оуетъ. —